

72/2019-45

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Ing. K. Ř.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 5. 2019, č. j. JMK 71695/2019, sp. zn. S-JMK 63255/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce

a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 3. 2019, č. j. ODSČ-95525/18-23, sp. zn. ODSČ-95525/18-HUZ/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „silniční zákon“), kterých se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky RENAULT, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Porušení pravidel silničního provozu uvedeným vozidlem:
 - a. spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno (dále též „MP“) na pozemní komunikaci Hybešova 36 v Brně, na místě před svislou dopravní značkou „Parkoviště stání na chodníku podélné“ (č. IP 11e), dne 6. 9. 2018 v 08:37 hod., řidič vozidla, který není znám, neoprávněně využil chodník tím, že na něm zastavil.
 - b. spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno MP na pozemní komunikaci Hybešova 36 v Brně, na místě před svislou dopravní značkou „Parkoviště stání na chodníku podélné“ (č. IP 11e), dne 12. 9. 2018 v 15:10 hod., řidič vozidla, který není znám, neoprávněně využil chodník tím, že na něm zastavil.
3. Za spáchání přestupků provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ustanovení § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce především uvedl, že žalobou napadá výklad jednotlivých ustanovení, která se vztahují k prokazování identifikace osoby, která vozidlo řídila, především pak nesprávný výklad ustanovení § 10 a § 67 silničního zákona.
5. Žalobce je přesvědčen, že se nedopustil přestupku podle § 125c silničního zákona. Dne 6. 9. 2018 jako držitel průkazu ZTP byl jako pacient opakovaně na lékařském vyšetření. Žalobce je vlastníkem a provozovatelem vozidla RENAULT, registrační značky X, které je řádně označeno kartou držitele ZTP, a toto vozidlo dne 6. 9. 2018 také řídil. Stejná situace by byla i v případě, kdy by žalobce dovezla jiná osoba.

Podstatou je podle žalobce skutečnost, že vozidlo označené kartou ZTP muselo před nemocnicí dovézt osobu, která je držitelem této karty, tato karta je přitom viditelně uložena za čelním sklem. Žalobce žádnou povinnost neporušil, neboť se před nemocnicí sám dovezl, řidič byl tedy znám, vozidlo bylo řádně označeno s právem na daném místě na ulici Hybešova zaparkovat.

6. Pokud tvrdí správní orgány nebo Městská policie, že žalobce vozidlo neřídil, důkazní břemeno leží na těchto orgánech. Žalobce správním orgánům opakovaně sdělil, že vozidlo řídil sám, není pravdou, že tuto informaci sdělil pozdě, jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí.
7. Ustanovení § 10 odst. 4 silničního zákona nejde vztáhnout na osobu žalobce, neboť toto ustanovení se podle žalobce stalo součástí zákona proto, aby nedocházelo k zatajování osoby, která řídila vozidlo, přičemž žalobce dne 6. 9. 2018 vozidlo sám řídil, jako vlastník a provozovatel vozidla a karta umístěná ve vozidle žalobce dostatečně identifikovala. Správní orgán I. stupně i žalovaný měli před rozhodnutím ve věci najisto postavené, kdo vozidlo řídil, tedy žalobce jako vlastník a provozovatel vozidla a držitel průkazu ZTP. Nelze podle žalobce připustit výklad ustanovení § 10 silničního zákona, kdy tato skutečnost má být správnímu orgánu sdělena, když toto ustanovení ani neobsahuje žádný termín, do kdy měl žalobce sdělit, kdo vozidlo řídil.
8. Žalobce proto navrhl, aby soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil a odkázal na vypořádání námitek v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť odvolací námitky jsou totožné s námitkami uvedenými v žalobě.
10. Pro úplnost žalovaný uvedl, že ustanovení § 10 silničního zákona sice nestanovuje lhůtu pro sdělení osoby řidiče, nicméně tato lhůta je dána v ustanovení § 125g silničního zákona, kdy po zahájení řízení s provozovatelem vozidla již není možné stíhat řidiče. Sdělit totožnost lze tedy do zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Žalobce sdělil, že vozidlo řídil on, až v odporu proti příkazu, kterým bylo zahájeno řízení s provozovatelem vozidla. Správní orgán dále nemůže ověřovat totožnost vozidla podle čísla průkazu ZTP, neboť osoba, které byl tento průkaz udělen, nemusí být řidičem vozidla a může být pouze osobou přepravovanou.
11. Žalovaný se domnívá, že žaloba není důvodná, napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce a žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

12. Žalobce při jednání především uvedl, že chronicky nemocen, neschopen žádného pohybu a je držitelem parkovacího průkazu ZTP. Žalobce musí omezit pohyb na nejnižší míru, je dlouhodobě léčen na poliklinice na Hybešove, na kardiologii a

diabetologii. Nemocnici u Sv. Anny nenavštěvuje pravidelně, ale jenom občas. Do této nemocnice byl objedнан k návštěvě cca 10 krát za rok. Musí však jezdit autem. Jediné místo na parkování je chodník, který ústí do nemocnice. V tomto místě není parkování povoleno, je zakázáno, avšak o něco dál už je parkování povoleno. Žalobce zdůraznil, že jeho parkování nikoho neomezuje a není ani nebezpečné. Žalobce parkuje jen po dobu nezbytně nutnou a to v době léčebného výkonu. Městská policie jej stíhá neoprávněně, neboť žalobce umístil viditelně za přední sklo průkaz ZTP. Odkázal přitom na § 67 odst. 5 silničního zákona, který obsahuje výjimky pro parkování osoby s průkazem ZTP, přičemž nikde není uvedeno, že se tato výjimka nevztahuje i na chodník. Žalobce požadoval vrácení neoprávněně uhrazené pokuty.

13. Žalovaný především odkázal na rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
17. Žalobce zejména namítal, že se nedopustil přestupku podle § 125c silničního zákona a dále napadl i nesprávný výklad ustanovení § 10 a § 67 silničního zákona. Žalobce rovněž namítal, že opakovaně správním orgánům tvrdil, že vozidlo řídil sám, a tudíž nelze na jeho osobu použít ustanovení § 10 odst. 4 silničního zákona.
18. K tomu krajský soud předně uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí se jednalo o přestupek provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Z uvedeného důvodu soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky pro to, aby správní orgány přistoupily k zahájení řízení o přestupcích provozovatele vozidla.
19. Ze správního spisu soud zjistil, že na základě podání ze dne 4. 10. 2018, jímž Městská policie Brno oznámila podezření ze spáchání přestupku, správní orgán I. stupně sdělil žalobci jakožto provozovateli vozidla, že dne 6. 9. 2018 v 08:37 hod. v Brně na pozemní komunikaci Hybešova 36 s vozidlem tovární značky RENAULT, registrační značky X došlo ke spáchání jednání mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona tím, že neoprávněně užil chodníku nebo stezky pro chodce. Zároveň žalobce vyzval, aby do 15 dnů ode dne doručení výzvy uhradil částku 500 Kč nebo aby ve stejné lhůtě písemně sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a dále byl žalobce poučen o tom, že nezjistí-li správní orgán I. stupně totožnost řidiče vozidla, zahájí řízení o přestupku s provozovatelem vozidla. Výzva byla žalobci doručena dne

17. 10. 2018. Na základě podání ze dne 8. 10. 2018, jímž Městská policie Brno oznámila podezření ze spáchání přestupku, dále správní orgán I. stupně sdělil žalobci jakožto provozovateli vozidla, že dne 12. 9. 2018 v 15:10 hod. v Brně na pozemní komunikaci Hybešova 36 s vozidlem tovární značky RENAULT, registrační značky X došlo ke spáchání jednání mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona tím, že neoprávněně užil chodníku nebo stezky pro chodce. Současně žalobce vyzval, aby do 15 dnů ode dne doručení výzvy uhradil částku 500 Kč nebo aby ve stejné lhůtě písemně sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce byl poučen o tom, že nezjistí-li správní orgán I. stupně totožnost řidiče vozidla, zahájí řízení o přestupku s provozovatelem vozidla. Výzva byla žalobci doručena dne 17. 10. 2018. Žalobce reagoval dne 5. 11. 2018 podáním nazvaným „odpor k obvinění ze spáchání dopravního přestupku“, v němž sdělil, že je držitelem parkovacího průkazu pro osoby se zdravotním postižením, který měl viditelně umístěn za čelním sklem auta v okamžiku kontroly městským policistou. Žalobce je přesvědčen, že na základě tohoto průkazu může parkovat i na místech zapovězených pro zdravé osoby, pokud nepřekáží běžnému provozu, přičemž v daném místě se nejednalo o překážení, neboť o kus dál je tentýž chodník k parkování povolen. Správní orgán I. stupně následně dne 27. 12. 2018 odložil obě oznámení o přestupku, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a zahájil řízení s provozovatelem vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona vydáním příkazu ze dne 31. 1. 2019, který byl žalobci doručen dne 6. 2. 2019.
20. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když vyzval žalobce, aby ve stanovené lhůtě označil řidiče vozidla, a poučil jej o následcích nesplnění výzvy. Bylo tak pouze na žalobci, aby na výzvu správního orgánu I. stupně sdělil, kdo vozidlo řídil, což však v reakci na výzvu neučinil.
21. Správní orgán I. stupně poté věc odložil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění do 31. 1. 2022), podle kterého *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*. Jelikož oznámení o přestupku bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně ve dnech 4. 10. 2018 a 8. 10. 2018, a k vydání usnesení o odložení věci došlo dne 27. 12. 2018, dodržel správní orgán I. stupně i lhůtu 60 dní stanovenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky, v níž měl žalobce možnost uvést konkrétní údaje o totožnosti řidiče.
22. Sdělení totožnosti řidiče vozidla po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla tedy bylo opožděné, jak správně konstatoval žalovaný. Z ustanovení § 125g odst. 1 věty první silničního zákona totiž vyplývá, že *„je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích“*, přičemž žalobce konkretizoval sebe jakožto osobu řidiče až v odporu proti příkazu vydaném správním orgánem I. stupně ohledně přestupku provozovatele vozidla.
23. Je tak sice pravdivé tvrzení žalobce, že ustanovení § 10 silničního zákona žádnou lhůtu nestanoví, nicméně časové ohraničení lhůty ke sdělení totožnosti řidiče vozidla je dáno právě ustanovením § 125g a tedy zahájením řízení s provozovatelem vozidla. Jelikož soud zjistil, že v podání žalobce ze dne 5. 11. 2018 nazvaném „odpor k obvinění ze

spáchání dopravního přestupku“, kterým žalobce reagoval na výzvy správního orgánu I. stupně, není nikterak konkretizována osoba řidiče vozidla, nepochybil správní orgán I. stupně, když věc odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Pokud žalobce tvrdí, že informaci o totožnosti řidiče měl správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí, jde právě o opožděné sdělení těchto informací, jak soud konstatoval výše. Sdělení totožnosti řidiče vozidla je včasné pouze do okamžiku zahájení řízení s provozovatelem vozidla.

24. Jako zcela nepřipadnou shledává soud námitku žalobce, že žije sám a nemá nikoho, kdo by jej mohl vozit, a tedy musel sám i vozidlo řídit. Uvedenou skutečnost nemá správní orgán za povinnost zkoumat, a je pouze na provozovateli vozidla, aby na výzvu označil řidiče vozidla.
25. K námitce žalobce, že se správní orgány dostatečně nezabývaly tím, že žalobce měl za čelním sklem vozidla umístěn průkaz ZTP, se soud ztotožňuje s argumentací žalovaného, že umístění průkazu ZTP za čelní sklo vozidla jednak neopravňuje parkovat vozidlo kdykoliv a kdekoliv neboť i parkování vozidel označených průkazem ZTP má svá pravidla stanovená v ustanovení § 67 silničního zákona, a jednak samotný průkaz ZTP neidentifikuje konkrétní osobu řidiče vozidla, neboť osoba invalidní mohla být takto označeným vozidlem pouze převážena.
26. Podle ustanovení § 67 odst. 5 silničního zákona *v jednotlivých případech a je-li to naléhavě nutné, nemusí po dobu nezbytně potřebnou řidiči motorového vozidla označeného parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, lékaři konající návštěvní službu a řidiči vozidla poskytovatele domácí zdravotní péče podle odstavce 1, dodržovat zákaz stání a zákaz stání vyplývající z dopravní značky „zákaz stání“; přitom nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.*
27. Podle ustanovení § 53 odst. 2 silničního zákona *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.*
28. Jak uvedly správní orgány, nyní řešený přestupek nespočívá v tom, že by vozidlo bylo zaparkováno v zákazu stání, ale v parkování na chodníku či stezce pro chodce v rozporu s ustanovením § 53 odst. 2 silničního zákona, přičemž jednání tak bylo od počátku kvalifikováno. Nebylo by tedy možno použít ustanovení § 67 odst. 5 silničního zákona, ani pokud by se nejednalo o přestupek provozovatele vozidla jako v nyní posuzovaném případě. Zároveň by nebyl relevantní argument žalobce, že o kus dále je parkování na chodníku povoleno a že svým stáním na chodníku nikoho neohrozil. Formální znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ustanovením § 53 odst. 2 silničního zákona byly naplněny tím, že vozidlo bylo zaparkováno na chodníku či stezce pro chodce, přičemž v daném případě jde o přestupek ohrožovací, a materiální znak přestupku je v takovém případě naplněn již jen vytvořením potenciálně nebezpečné situace pro chodce, aniž by muselo dojít k nějakým škodlivým důsledkům. Dopravní značení, včetně vyhrazení parkovacích míst dopravním značením, je pak na úvaze správního orgánu, který umisťuje dopravní značení, a to s ohledem na situaci na konkrétní komunikaci. Soudu, žalobci, žalovanému, správnímu orgánu I. stupně ani městské policii nepřísluší posuzovat, zda bylo možno parkovat na chodníku, který nebyl k parkování dopravní značkou vymezen.

29. Na okraj soud uvádí (i přesto, že se nyní jedná o stání na chodníku a nikoliv v zákazu stání, a nadto se jedná o přestupek provozovatele vozidla), že žalobce ani netvrdil žádné naléhavé okolnosti, pro které by snad byl oprávněn využít výjimky § 67 odst. 5 silničního zákona. V tomto ustanovení je jasně uvedeno, že porušení zákazu stání je možné pouze v jednotlivých případech, je-li to naléhavě nutné a po dobu nezbytně nutnou. Jelikož v případě žalobce šlo o dva přestupky spáchané na totožném místě s cca týdenním časovým odstupem, nelze hovořit o jednotlivých případech. Rovněž by zákonem předvídaný naléhavě nutný důvod musel být posouzen na základě tvrzení žalobce o takovém důvodu, přičemž však žalobce skutečnost, že byl v době spáchání přestupku na opakovaných lékařských vyšetřeních, sdělil až v žalobě. Nesdělil však nic ohledně naléhavosti těchto lékařských vyšetření, pro které by bylo nutno nouzově zaparkovat v místě zákazu stání, přičemž – jak soud opakuje – v daném případě o parkování v zákazu stání ani nešlo.
30. Na závěr tedy soud shrnuje, že správní orgány v daném případě nepochybily, když uzavřely jednání žalobce jako přestupek provozovatele vozidla, neboť k tomu byly splněny předpoklady stanovené v silničním zákoně a v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Ani žalobcem uvedené námitky nezměnily nic v náhledu na to, že se jedná o přestupek provozovatele vozidla, když na výzvu správního orgánu I. stupně neoznačil osobu řidiče vozidla. Proto v náhledu na věc nyní nemohou nic změnit ani ostatní okolnosti spáchání přestupkového jednání uváděné žalobcem.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
32. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. května 2022

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce